

čistý a může ji následovat. Postupně za ní vyjel z brlohu zbytek rodiny. Tvořil ji lišák, a také tři liščata.

Bělka si Černý mrak nevybrala náhodou. Byl mohutný a silný, vážil jistě kolem dvanácti kilo a byl tím, co myslivci nazývají uhlířkou, podle černého břicha a tmavých znaků na plecích i na hřbetě. Byl vyhledávaným cílem pro poměrně vzácný typ kožišiny. V době kaňkování bojoval se soky o vyvolenou statečně a zvítězil. Konkurence byla větší než obvykle, protože toho roku nebylo mnoho fen vhodných k zabřeznutí. Byl starostlivým otcem a pomáhal Bělce s výživou liščat pravidelným lovem. Málokdy se vracel z nočních výprav s prázdnou.

Pokud byl Černý mrak starostlivým otcem, pak byla Bělka neméně starostlivou mámou. Od partnera se lišila hmotností, vážila jen kolem osmi kilogramů, a zabarvením. Byla tím, co myslivci nazývají březovkou, tj. fenou s výrazně světlejší srstí, než je typický rezavý, až červený odstín. Lovec kožišin by i v tomto případě nad jejím kožíškem zajásal.

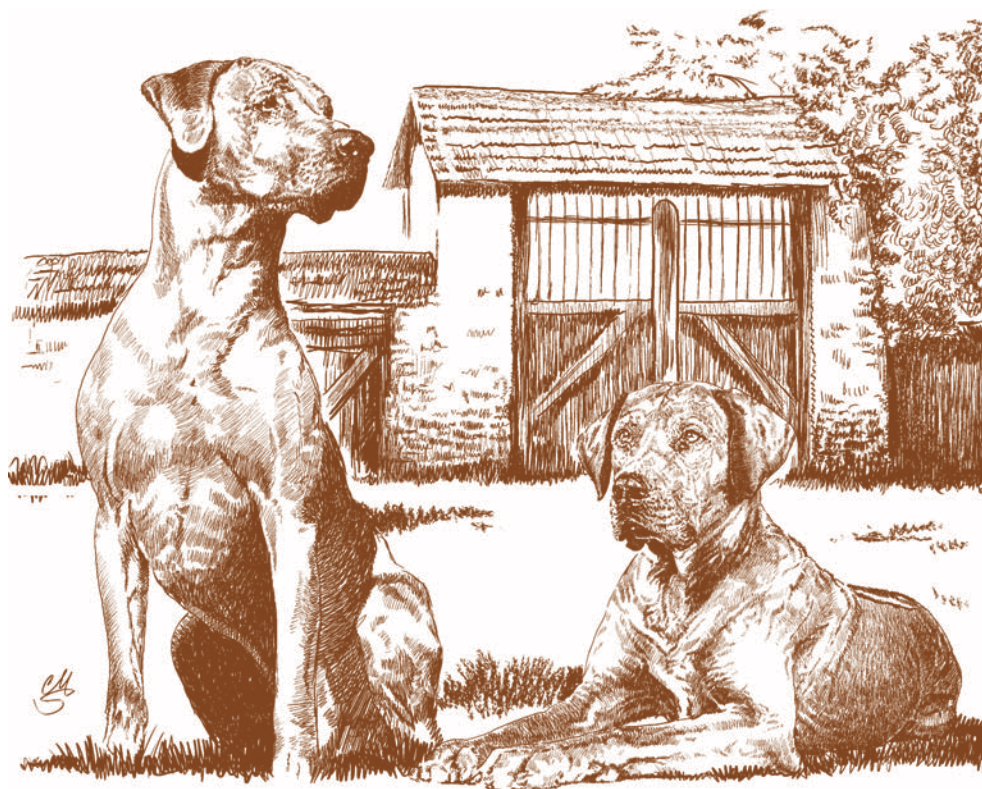

Provozoval je pouze proto, aby ukázal, jak je okolí užitečný a že lze ekologicky hospodařit i v místech, která nelze zdánlivě vůbec využít.

Mezi známými se holedbal, že flintu používá pouze ke střelení do terčů, ale jinak je milovníkem zvířat. To se změnilo, jakmile obdržel lovecký lístek. Protože neměl nouzi o peníze, patřil mezi jeho první úlovky jelen dvanáctérák.

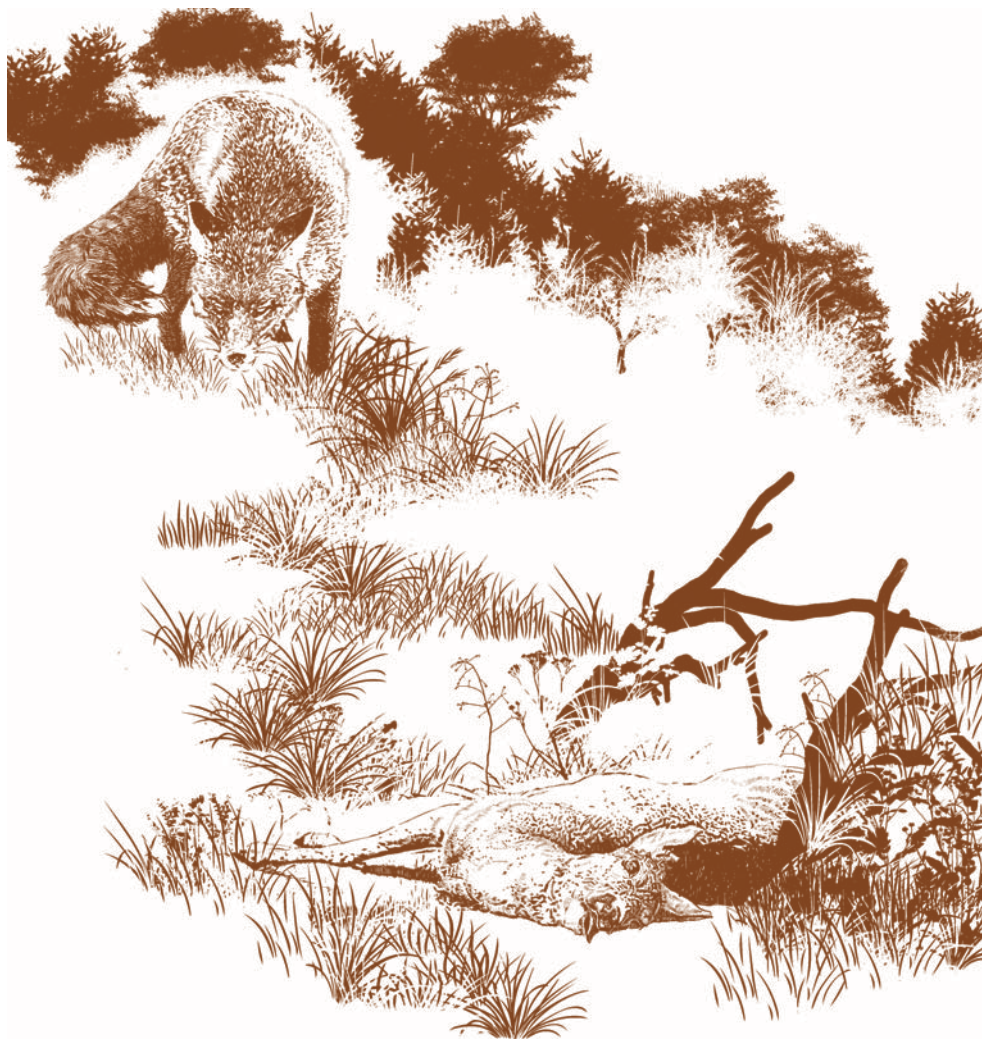
Jako každý, kdo disponuje značnými finančními zdroji, byl i tento farmář domýšlivý a přesvědčen, že věcem rozumí. V debatě nepřipouštěl nikdy názor někoho jiného, zvyklý za všech okolností poroučet a vládnout.

Přestože byl bohatý, podobal se onomu kačeru z kresleného filmu o strýčku Skrblíkovi. Pořídil si raději psy, než by platil hlídače. Byli jeho další chloubou a pýchou, jelikož toto plemeno bylo pro místní nové a neznámé. S velkou rozkoší pak vysvětloval, že toto plemeno se chovalo v minulosti u dvorů panovníků, kteří s ním lovili lvy. Spoléhal se na to, že tím ostatní ohromí. Pověra, že ridgebackové lvy lovili a zabíjeli, však není pravdivá. Ve skutečnosti

Mnohokrát vyšel naprázdno, než ulovil pár hrabošů. Když uvážíme, že jich v letním období potřebuje denně několik desítek, byl to docela hubený výsledek. Po několika hodinovém úsilí se vydal po starých spádech do Měsíčního údolí. Vzpomněl si, že tu s Milkou našli zhaslý kus srnčího, ze kterého byli hodně dlouho živi.

Jeho snahy však vyšly naprázdno. Seběhl až k potůčku, aby se napil. Naštěstí ještě nezamrznul. Když ukojil žízeň, vyběhl na skalku a dostal se až ke

v Limonádovém Joe, odporně bohatí! Tento okamžik, a to si pamatuj i v praktickém životě, je nejnebezpečnější. Svádí k domněnce, že je možné utrácet za každou blbost. Pak samozřejmě musí dojít nutně k pádu. My ovšem žili tenkrát v euforii, že co utratíme, to zase na účet dodáme z brigád. Utráceli jsme za uniformy, za gumové holínky, za svetry, za náboje, zájezdy, ale to stále ještě nestačilo.

Jednoho dne povídá předseda sdružení, že když jsme na tom tak dobře, můžeme si dovolit zaplatit hon v Zámečku, abychom si řádně zalovili a zastříleli. Samozřejmě, že nikdo neprotestoval. Kdo by nechtěl jednou okusit atmosféru honu, kdy je možné střílet skoro všechno, aniž se musel obávat, že v příštím roce nestřelí nic? Vypravili jsme se tedy přesně do těch míst, kam se chystáš i ty.

Kromě toho, že jsme musili zaplatit za hon jednorázově asi dvacet tisíc, bylo domluveno, že kdo bude chtít zvěř domů, zaplatí za kohouta čtyřicet korun a za slepici třicet korun. Lov byl omezen pernatou zvěří. Střílet se měl pouze bažantí kohout a bažantí slepice, s výjimkou královských bažantů. Tyto informace jsme obdrželi teprve na místě a těm, kdo očekávali podobné podmínky jako na zahraničních honech, sklaplo.

protože nechce dostat AIDS. Věci se chopila Mária s hostinskou a společně se jim nakonec podařilo Čendu obvázat. Byl již při vědomí. Náraz byl však tak silný, že nemohli vyloučit krvácení do mozku. Museli přivolat záchranku.

František Peroutka si oddechl. Když nic jiného, měl čisté svědomí, že pro Čendu udělali maximum. Řidič mysliveckých hostů se stále ze záletu nevracel. Sam objal Čendu kolem ramen: „Ne nadarmo se tu říká Potrefená Lhota. Už mne tu nikdo nikdy neuvidí. Napřed člověka pozvou, nechají ho vyhrát v tombole, a pak ho okradou! Fujtajbl!“ odplivl si.

Co takto lamentoval, přijela záchranka. Z trojice bíle oblečených andělů se oddělila postava doktora, kterého nebylo možné od ostatních rozeznat. „Kdo nás přivolał?“ zpustil zostra. „Já,“ přihlásil se František Peroutka. „Vy jste myslivec? To jste kamarádovi moc neposloužil. Teď kvůli vám přijde o zbroják!“

František Peroutka očekával všechno kromě útoku. Cítil, jak se mu hrne krev do hlavy a řekne něco hodně sprostého. Namísto toho se ovládl, nadechl se a odvětil naoko klidně otázkou, vlastně několika otázkami najednou: „Vy jste doktor? A to mi říkáte vy, jako doktor a záchranář v jedné osobě? To jsem měl riskovat, že má vnitřní zranění a po několika hodinách vykrvácí do mozku? Měl byste vidět a slyšet tu šlupku, když narazil temenem hlavy o beton! To ať raději přijde o zbrojní průkaz, jen když zůstane naživu! Celý život

i pro vašeho psa. Pokud si má slova budete brát k srdci, jste připraveni na výkon práva myslivosti lépe, než kdybyste se našprtali látku, předepsanou pro závěrečné zkoušky. S tím se s vámi loučím a provolávám myslivosti zdar!“

Myslivecké zkoušky nakonec složili všichni, včetně Lucie, která se brzy stala paní Kříčkovou. Zlé jazyky tvrdí, že manželský pár lze spatřit s puškou i s rybářským načiním, nebo jen tak mezi ochránci přírody při čištění studánek, a nemohou pochopit, že se dali dohromady takoví zvláštní podivíni. Doprovází je zpravidla maďarský krátkosrstý ohař, jemuž je stále vyhrazeno čestné místo vedle řidiče. Zdá se, že Lucii to vůbec nevádí a usmívá se. Neboť tajemné jsou tůně řeky Moravy a jejích slepých ramen, ale ještě tajemnější jsou hlubiny myslivecké duše.

